

Sygnatura akt VI W 3556/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 sierpnia 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia VI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Paweł Chodkowski

Protokolant: Katarzyna Kraska

po rozpoznaniu w dniu 30 lipca 2014 roku

sprawy przeciwko O. K. synowi S. i B. z domu M.

urodzonego (...) we W.

obwinionego o to, że

w dniu 13 czerwca 2013 r. około godz. 12:20 we W. na ul. (...) będąc kierującym pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku drogowego B-21 "zakaz skręcania w lewo".

tj. o czyn z art. 92 § 1 kw

I. uznaje obwinionego **O. K.** za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, stanowiącego wykroczenie z art. 92 § 1 kw i za to na podstawie art. 92 § 1 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych;

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 616 § 2 kpw w zw. z art. 119 kpw obciąża obwinionego kosztami postępowania w wysokości 100 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 30 zł.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 13 czerwca 2013 roku O. K. kierował samochodem marki M. nr rej. (...). Poruszał się ulicą (...) we W.. W miejscu obowiązywania znaku B21 zakazującego uczestnikom ruchu skrętu w lewo, O. K. wykonał taki manewr wjeżdżając, wbrew zakazowi, w ulicę (...) w radiowozie zachowanie obwinionego funkcjonariusze policji, dokonali zatrzymania obwinionego. Ten odmówił przyjęcia zaproponowanego mu mandatu.

Dowód:

zeznania J. M. k.22-23, 66;

zeznania M. M. k.23,66;

wyjaśnienia obwinionego k. 23;

informacja (...) k. 38;

dokumentacja fotograficzna k.57-64;

notatka służbowa k. 3.

O. K. formalnie nie przyznając się do popełnienia zarzucanego mu czynu, potwierdził fakt wykonania manewru skrętu w lewo i wjechania z ulicy (...) w ulicę (...). Stwierdził, że znak informujący o zakazie „był przekrzywiony”, niewidoczny. Nie wiedział zatem o obowiązującym zakazie.

Podstawą dokonanych przez Sąd ustaleń stanowiły zeznania funkcjonariuszy policji J. M. i M. M.. Osoby te wykonywały swoje obowiązki służbowe i zaobserwowane wykroczenie stało się podstawą do podjęcia przez nich działań zmierzających do zatrzymania pojazdu, którego kierowca naruszył przepisy prawa o ruchu drogowym. Obserwowali oni zachowanie obwinionego z bezpośredniej odległości, widzieli moment jego wjechania w ulicę (...), wbrew oznaczeniu na drodze, co spowodowało ich interwencję i dokonanie zatrzymania sprawcy wykroczenia.

Ich zeznania są stanowcze, konsekwentne, nie zawierają żadnych sprzeczności i tworzą jednolitą całość.

Nie znajdując żadnych podstaw do zakwestionowania dowodu z zeznań tych świadków, Sąd dał im wiarę w całości. Podane przez świadków fakty poparte zostały sporządzoną przez nich bezpośrednio po zdarzeniu notatką urzędową.

Także obwiniony w swoich wyjaśnieniach nie kwestionował faktu wykonania manewru skrętu w lewo i wjechania w ulicę (...). Wskazywane przez niego i świadków K. K. oraz M. Ł. okoliczności, co do faktu „przekrzywienia” znaku B21 i tym samym niemożności jego dostrzeżenia przez poruszających się ulicą (...), nie mogą ekskulpować obwinionego od odpowiedzialności karnej. Znak bowiem był widoczny, na co wskazują funkcjonariusze policji uzupełniająco przesłuchiwanymi przez Sąd na rozprawie w dniu 30 lipca 2014 roku (k.66). Obaj stanowczo i kategorycznie stwierdzili, że znak był usytuowany w taki sposób, że umożliwiał dostrzeżenie go przez osoby poruszające się z kierunku ruchu, którym jechał obwiniony. Potwierdza to również złożona przez O. K. dokumentacja fotograficzna. W szczególności zawarte na karcie 51 zdjęcie miejsca położenia znaku B21, pozwala przyjąć, że ten stał, a jego niewielkie odchylenie w pionie, nie może stanowić pretekstu do naruszania elementarnych zasad ruchu drogowego i prowadzić, jak wnioskowała obrona, do uniewinnienia obwinionego.

Przedstawiona ocena materiału dowodowego, pozwoliła na przypisanie O. K. popełnienia wykroczenia z art. 92 § 1 kw.

Nie zastosował się bowiem do znaku drogowego B21 oznaczającego zakaz skrętu w lewo wykonując taki manewr poprzez wjechanie z ulicy (...) w ulicę (...).

Nagminność tego rodzaju wykroczeń na obszarze miasta, miejsce i czas jego popełnienia, rodzaj naruszonych elementarnych zasad ruchu drogowego, to okoliczności które Sąd miał na względzie wymierzając O. K. karę grzywny. Kara ta nie jest nadmiernie surowa, a jednocześnie w pełni adekwatna do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, uwzględnia jego sytuację materialną i pozwoli na osiągnięcie celów kary tak w zakresie wychowawczego oddziaływania na obwinionego, jak i w płaszczyźnie społecznej jej oddziaływania. Uzmysłowi również obwinionemu karygodność jego zachowania.

Sąd nie widział możliwości orzeczenia łagodniejszej formy kary, ani - tym bardziej - odstąpienia od wymierzenia kary, bądź poprzestania na zastosowaniu wobec obwinionego środków oddziaływania wychowawczego. O. K. w toku przewodu sądowego nie wykazał bowiem jakiegokolwiek skruchy, zignorował również elementarne zasady poruszania się po jednym z największych miast w Polsce. Uwzględniono ponadto społeczne oddziaływanie oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze orzeczonej kary, które mają stanowić adekwatną względem popełnionego czynu represję wobec sprawcy oraz piętnować w oczach społeczeństwa zachowanie, którego obwiniony się dopuścił. Sąd wyraża przekonanie, iż orzeczona kara spełni swoje zadania w zakresie prewencji szczególnej i pomoże zrozumieć O. K. naganność jego zachowania jako uczestnika ruchu drogowego

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o przepis art. 118§ 1 k.p.w. i przepis art. 616§2 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w.